

[Sigsgaard.]

vi til forbedring af statens indtægter, at formueskatten fordobles — den er meget beskeden i dag — og at man gør noget ved gevinsterne ved salg af ejerlejligheder. De er fra 100 og helt op til 500 pct., og det er slet ikke ualmindeligt, at en ejendom, der i almindelig handel sælges for 10 gange lejen, udstykket som ejerlejligheder kan sælges for hele 25 gange lejen. Det kan man ikke lade gå upåtalte hen. Vi foreslår, at der gøres noget alvorligt ved skattesnyderiet. Vi ved, at det kan gøres. Vi ved, at de midler, man har, enten ikke bruges eller bruges meget lidt. Må jeg i øvrigt i en parentes minde om, at finansministeren gav, jeg tror det var et tilsagn om at prøve på at skønne over omfanget af disse skatteunddragelser. Antallet af millionærer, der ingen skat betaler, er i de senere år steget kraftigt, det har vist allerede været nævnt her i dag. Store rige selskaber slipper også tit yderst billigt, undertiden gratis, mens folk med jævne indkomster brandskattes.

Ved samme lejlighed kunne man tage fat på momssnyderiet, som ikke rigtig nævnes her i folketinget. Da vi fik momsen i sin tid, var visse politikere meget ivrige med at fremhæve, at den kunne der ikke snydes med. Den var oven i købet et kontrolinstrument, sagde man. Der blev faktisk ikke snydt i starten, siger folk, der har særlig forstand på det, fordi folk troede på påstandene om, at der ikke kunne snydes, bl. a. på grund af den stærke kontrol. Man så ligesom toldbetjente overalt omkring sig osv. eller troede at se dem. Men nu har man sandelig opdaget, at der kan snydes med momsen, og der bliver snydt, det ved enhver.

Hvis man ikke vil tage fat på disse ting, på svindlerierne, på de store formuer, så har man slet ingen ret til at brandskatte de almindelige arbejdsindkomster, og så kan man vente endnu stærkere protester i de kommende uger og måneder, det vil enhver forstå.

Sådanne ting, som jeg her til sidst har omtalt, kan klares i folketinget, hvis tinget presses til det af befolkningen. Jeg bilder mig ikke ind, at jeg kan presse tinget til noget som helst, det har jeg mange eksempler på at jeg ikke kan, men hvis tinget presses til det af befolkningen, så kan de

gennemføres her i tinget. De dybere liggende problemer må i første række klares ude på arbejdspladserne.

Jeg går i øvrigt ud fra, at der på et senere tidspunkt kommer dagsordensforslag; det ville være rimeligt, hvis der kom det. Det ville være rimeligt, hvis man helt konkret gav udtryk for, hvad det er man vil, specielt fra de partiers side der har rejst spørgsørgslerne. Her er virkelig en lejlighed, hvor dagsordensforslag ville være på sin plads, synes jeg. Man har ligesom en pligt, når man protesterer imod en ført politik, til at skitsere en anden, ikke bare med forholdsvis almindelige betragtninger, men med konkrete forslag. Jeg går altså ud fra, at der kommer dagsordensforslag. Der kunne have været stillet mange, og jeg kunne også have hittet på mange, men jeg finder, at en ændring af beskattningen i mere social retning er så væsentlig, at jeg skal indskrænke mig til det og stille følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget opfordrer regeringen til at stille forslag om en lempelse af indkomstbeskatningen ved forhøjelse af personfradraget allerede fra indeværende skatteår til 6.200 kr., går tinget over til næste sag på dagsordenen.

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Hanne Reintoft: Den sidste tids uro på arbejdspladserne har kaldt hele skalaen af kendte reaktioner frem. Forargelsen først. De borgerlige aviser snakker om, at arbejderne har det for godt. LO-topfolk forsøger at mane til det, man kalder fornuft, og ministre og lederskribenter råber op om samfundssind, og oven i det hele har vi fået den sædvanlige skrigen op om nogle få opviglere og især om kommunistiske, aktive tillidsmænd, der skulle igangsætte hele dette mægtige anslag mod landets økonomiske bæreevne.

Alle påstandene har vi hørt til fortærskethed. Alligevel er det nødvendigt for det første at slå fast, at landets økonomi aldeles ikke er i akut fare, og at den uro på arbejdspladserne, som der for øjeblikket er tale